03/08/2020

Να ενθαρρύνουμε τα παιδιά να μιλούν στον Χριστό

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Όταν ζούμε ρεαλιστικά και εμπιστευόμαστε ενεργά τη ζωή μας στον Θεό, μας χαρίζεται η εμπειρία της Θείας Πρόνοιας στη δική μας συγκεκριμένη κατάσταση.

Το χρόνο που αφιερώνουμε – και πρέπει να βρίσκουμε χρόνο – για κατά μόνας προσευχή και μελέτη της Αγίας Γραφής, δεν πρέπει να τον αφαιρούμε από το χρόνο που θα έπρεπε να περάσουμε με την οικογένειά μας. Ο,τιδήποτε κάνουμε έχει ως σκοπό την απόκτηση του Αγίου Πνεύματος• αυτό σημαίνει ότι πρέπει να κάνουμε ο,τι συμφωνεί με το θέλημα του Θεού για μας στη δική μας συγκεκριμένη προσωπική περίπτωση. Αν έχουμε παιδιά, το ιερό έργο του γονέα θα μας αγιάσει τόσο, όσο και η νηστεία, η ατομική μας προσευχή και η μελέτη.

Μπορούμε επίσης να ενθαρρύνουμε τα παιδιά να μιλούν στο Χριστό για τα προβλήματα και τις χαρές τους.

Η Παράδοση δεν μπορεί να επιβληθεί δια της βίας, μόνο και μόνο επειδή η αλήθεια της είναι αιώνια· πολύ λιγότερο θα μπορούσαμε να βάλουμε ως στόχο να επιβάλουμε στα παιδιά μας τη δική μας περιορισμένη αντίληψη της Παράδοσης. Η αρχή που έχουμε ως δάσκαλοι είναι: «Το πνεύμα μη σβέννυτε» (Α’ Θεσ. 5,19).

***

Κορίτσι (17): «Πιστεύω στον Θεό, αλλά θέλω να το μελετήσω μόνη μου. Οι γονείς μου τρομάζουν και λένε ότι θα έπρεπε απλώς να εμπιστεύομαι την Εκκλησία».

Αυτό το είδος σχολίου – λυπάμαι που το λέω – το ακούω συχνά από παιδιά ευσεβών οικογενειών... Η άσκηση πίεσης εναντίον της προσωπικής διερεύνησης οδηγεί σε ανειλικρίνεια ή σε περιπτώσεις εσκεμμένης «κακής συμπεριφοράς», όπως η χρήση ναρκωτικών. Είναι προτιμότερο να αισθάνεσαι από την παιδική σου ηλικία την ελευθερία των παιδιών του Θεού· τότε η «ελευθερία» του κόσμου θα είναι λιγότερο ελκυστική. Αν ένα παιδί αισθάνεται καταπιεσμένο, ο μόνος τρόπος για να ξεφύγει, είναι να ενθαρρύνουμε την αναζήτηση για την πληρότητα της αλήθειας, ενώ εμείς στεκόμαστε δίπλα με ανοικτή διάθεση.

Ενθαρρύνουμε το παιδί, καθώς μεγαλώνει, να προσεύχεται μόνο του και να συμβουλεύεται ένα πνευματικά έμπειρο πρόσωπο για διάφορες αποφάσεις. Οι γονείς μαθαίνουν να δέχονται να εξαιρούνται από κάποιες αποφάσεις σχετικές με το παιδί και από το παιδί. Το παιδί έχει την ανάγκη και την ικανότητα να διερευνά με βάση τη δική του εμπειρία τη διδασκαλία που ακούει ή βλέπει σε άλλους. «Προσευχήσου γι’ αυτό»· «διαβάστε σχετικά με αυτό»· «σκέψου πώς αισθάνεσαι μετά τη Θεία Κοινωνία»...· τέτοιες φράσεις επαναλαμβάνονται στη χριστιανική αγωγή. Δεν φοβόμαστε μια τέτοια παιδαγωγική· η αλήθεια μπορεί να αντέξει μια τέτοια δοκιμασία, με τρόπο που δεν μπορεί η πλύση εγκεφάλου. Αυτή είναι μια περιοχή όπου η Εκκλησία διαφέρει ριζικά από μια «καταστροφική λατρεία»

Μεταχειριζόμαστε το κάθε παιδί ως μοναδικό, έστω κι αν μεταδίδουμε την Παράδοση σε πολλά παιδιά ταυτοχρόνως. Επιτρέπουμε στο κάθε παιδί τον δικό του ρυθμό. Ένα παιδί μπορεί πράγματι να χρειάζεται υποστήριξη στο δρόμο του· το βασικό είναι να διακρίνουμε τις ανάγκες του παιδιού την κάθε στιγμή και όχι να υποχρεώνουμε κάποιον να ακολουθήσει ένα προκαθορισμένο ιδανικό πρόγραμμα.

***

Από το βιβλίο: Αδελφής Μαγδαληνής, Συνομιλίες με παιδιά – Μεταδίδοντας την πίστη, Ιερά Πατριαρχική και Σταυροπηγιακή Μονή Τιμίου Προδρόμου Έσσεξ Αγγλίας, 2008)

Πηγή: inpantanassis.blogspot.com